

NEDJELJNA ČITANJA: Iz 50,4-7; Ps 22,8-9.17-20.23-24; Fil 2,6-11; Lk 22,14 – 23,56

Starozavjetni Sluga Gospodnji svoje ispunjenje nalazi u Isusovoj mucii. Drama je to u dva čina. Na početku: Hosana! Blagoslovljen Kralj, Onaj koji dolazi u ime Gospodnje! A na koncu: Raspni ga, raspni! Evo što dobiva Bog od čovjeka! Puče moj, što učini tebi, ili u čem ožalostih tebe? Pa ako se već nije uklapao u planove vjerskih poglavara, Židova, i državnih, Rimljana, puče moj što učinih tebi? Tebi kojeg sam liječio, podizao od mrtvih, hranio kruhom u pustom kraju? Tako se događalo Isusu koji svojim dođe...da bi im dao život u izobilju. Isus svojom smrću čovjeku u krajnjoj liniji daje ulaz u život – postati dijete Božje! Dijete istine. A prvo što Isus čovjeku pruža svojom mukom i smrću jest slika o njemu samome: tko je čovjek, tko su ljudi, ako On mora među nama i od nas trpjeti? Tko se dobro zagleda u sliku onoga što se događalo s Isusom, prepoznat će negdje u toj slici i sebe. Učenici su najprije nezainteresirani, spavaju, potom su iznenađeni i uplašeni. Juda ide za svojim računima i radi u svoju korist. Barem tako mu se isprva činilo. Petar nije zao, ali čuvat će ponajprije svoju sigurnost. Pilat prvo nezainteresirano govori da na Isusu ne nalazi krivnje, a potom će popustiti pritisku i kukavički Pravednika predati u smrt. Baraba bez ijedne, pa i one najmanje riječi hvala prihvaća oslobođenje – da za njega drugi umre. Podsjeća li nas to na nekoga? Ljudi se griju uz vatru razgovarajući o – za njih – važnijim temama nego li je ova gungula oko nekih razbojnika i prestupnika. Vojnike ne zanima Isus nego što će dobiti i podijeliti među sobom. To je prvi čin, ali ne čin koji je završio. Bilo bi krasno da se Isusova muka završila na Golgoti. Međutim nije: Tužitelji su već davno umrli, svjedoci su pošli svojim kućama, sudac je napustio sudnicu, ali Kristova parnica još se vodi. Traje Njegova parnica. Drugi čin. Pogled iz Njegovog kuta. Ljudi idu Bogu u njihovim nevoljama, plaču za pomoću, traže kruha. Tako čine svi, svi. Ljudi idu Bogu u svojim nevoljama. Kršćani stoje blizu Bogu u Njegovoj patnji. Zato zahtjev nasljedovanja nije čuditi se nad Gospodinom – diviti Mu se, nego pratiti Ga, ići za Njim dok se predaje Noći, dok je onaj Predani koji se predaje Drugom za druge. Ovi su dani omogućili rođenje novog čovjeka: rađamo se u ranjenom srcu svog Stvoritelja! Od malog, u sebičnost zatvorenoga srca skućena čovjeka prema novom stvoru protegnutom prema beskraju dužine, širine, visine i dubine nadspoznatljive ljubavi Kristove. Raspete. I koliko su stvarni udarci biča, ubod kopljem i tamna smrt, tim je stvarnija Božja ljubav i Njegov život u nama! (pripremio: Frano Bijelić, bogoslov)